

Zadumaný Petr se vracel od Anežky až večer. Cestou se ještě stavěl na džbánu vína v hostinci, kam kdysi chodil král Václav a dumal nad podivuhodnou ženou, která toho tolik věděla o dobách, kdy on byl ještě chlapec, a přesto žila v ústraní. Ve světě svých vzpomínek. Bohužel návštěva u bývalé královny milenky mu v případě unesené dívky vůbec nepomohla. Petr začal pomalu rezignovat. Jestli Zdeněk něco nezjistí, bude to muset vzdát, neboť nemá jedinou stopu. Rozmrzele si teď pomysllil:

"Konec konců, ať se stará královna. Je to její sestra a ne moje. Ať si Její Milost vypíše odměnu, a zaplatí výkupné."

Petr, přestože takhle uvažoval, se pořád nemohl zbavit pocitu, že řešení je mu na dosah. Neustále všechno přemířal v hlavě a točil se v bludném kruhu. Měl pocit, že mu něco uniká.

Úder přišel nečekaně! V úzké uličce ponořený do tmy, jako stvořený pro lapku. Zamyšlený mladík si nedal dost dobrý pozor, ostatně proč také, který lapka by chtěl okrást Petra z Rožmberka, nejvyššího komořího a sudího království?

Ani tenhle, který vyskočil za rohem, to nechtěl. Šlo mu o víc, jeho dýka mířila na srdce! Petr zareagoval reflexivně. Sotvaže uviděl siluetu a blýskavou čepel dýky, vyrazil hned levou rukou po ní. To, že byl levák, mu zachránilo život, protože pravače by se zkušený zabiják vyhnul. Takto narazil na Petrovu paži, a i když ho nestačil zachytit, přece se dýka vychýlila ze své dráhy, hrot zasáhl podpaží a sjel po žebrech. Raněný Rožmberk uskočil a vzápětí už vytasil svůj meč! Vrah zaútočil podruhé a srazil hrot těžkého meče na bok. Nepočítal však, že pán z Růže je dobrý bojovník a obratným úkrokem ho novým výpadem bodne přímo do břicha.

Petr odhodil meč, sotvaže se muž v mnišském hábitu svalil s chroptěním k zemi a sklonil se nad něj, shrnující kápi, kterou měl přes tvář. Obličej neznal. Toho chlapa nikdy neviděl, byl to tedy najatý zabiják. Ale proč? Podíval se do nenávisť žhoucích očí a nadzvedl jej za ramena:

"Kdo Tě poslal?"

Chlap, kterému začal z úst vytékat pramínek krve, zadrmolil nesrozumitelně:

"Planá růže se musí vytrhnout i s kořeny!"

Petr s ním ještě zatřásl:

"Mluv, kdo Tě poslal?"

Znovu zabreptal, až mu z pusy vytrysklo pár kapek krve:

"Růže...trny...ech...mí...vá."

Petr ho musel položit a rychle se otočit, neboť se sem blížilo několik osob. Pro jistotu si vzal do ruky meč, ale byli to městské strážé:

"Jsem komoří Petr z Rožmberka!"

Vykřikl, aby nedošlo k omylu a biřici si jej nespletli. Velitel stráže ho však již poznal:

"Pane z Růže, co se tu stalo?"

"Tenhle chlap se mne pokusil zabít."

Sdělil na vysvětlenou, když se otočil znovu k onomu ležícímu a ptal se jej opakovaně:

"Mluv, mizero, kdo Tě poslal, abys mne zabil?"

Zraněný sebou několikrát škubl a jakoby se mu v posledním tažení probudila paměť, pološíleně zamumlal:

"Zabili krále, zabili krále!"

Zdeněk Liška ze Smržové dojel k hostinci a tam se zastavil. Teprve před chvílí dorazil do Prahy a uvažoval, jestli se má vydat hned k panu z Růže, nebo se zastavit tady a odpočinout si u džbánu medoviny. Napadlo jej také, že on by mohl být tady, chodil sem často a hostinský měl pro něj vždy zvláštní místo s pohárem nejlepšího vína. Ty tam byly ty doby, kdy jeho

krčmu navštěvovali králové. Ať už otec nebo syn, Václavové a pan komoří byl nejlepší host, proto si ho předcházeli.

Zdeněk se rozhodl rychle a svižně seskočil z koně, odvádějící ho do otevřeného dvora. Uzdu předal podomkovi:

"Nebudu nocovat, jen se chvíli zdržím."

Dodal a zamířil do otevřených dveří mázhauzu. Místo v rohu s židlemi bylo prázdné, pan Petr tu tedy zřejmě nebyl. U dlouhého stolu s dřevěnými lavicemi seděli tři měšťané. Znal z nich jen Kurnhupla. Zamířil raději ke druhému dlouhému stolu, kde byl jeden ze zbrojnošů z Petrovy družiny a soudní písař Jiřík. Pozdravili ho a Miruš se zeptal:

"Potkal jsi pana Petra?"

Zdeněk se zarazil a zbrojnoš Miruš vysvětloval:

"Před chvílí tu byl, ale teď odešel."

Zdeněk se otočil na blonděťatou děvče a objednal si medovinu se slovy:

"Nesu novinky a zdá se, že žhavé! Už mne chtěl někdo cestou poslat na onen svět."

Miruš upil ze svého poháru a utíraje si vousy, prohodil:

"Pan Petr už na Tebe taky netrpělivě čeká."

Jiřík se nesměle zeptal:

"Napadli Tě cestou nějakí lapkové, pane rytíři?"

Zdeněk se zamračil:

"Kdyby to tak byli lapkové, ale byl to mnich s jizvou a jakého měl parádního koně. Chtěl jsem ho stíhat, ale pořád byl přede mnou, jenže já vím, že jel přímo sem, do města. Však já si ho najdu!"

Písař Jiřík se zaraženě podíval k vedlejšímu stolu a tvářil se jaksi divně, proto do něj Zdeněk šťouchl:

"Co je? Ulétly ti včely?"

"Támhle seděl!"

Vybreptl Jiřík a dodal:

"Mnich s jizvou, ale už odešel..."

Zdeněk se na něj překvapeně podíval a Miruš se přidal:

"Ano, chlap v hábitu a měl na levé lici jizvu. Šel hned za panem Petrem!"

"Co říkáš?"

Zdeněk prudce vyskočil a nesrozumitelně s vyděšeným hlasem zašeptal:

"Kristepane... jestli..."

Najednou, jakoby se vzpamatoval, vykřikl:

"Míruši! On se ho pokusí zabít!"

Hned nato se otočil k východu a zavolal:

"Míruši, za mnou!"

Cestou málem porazil děvče, které mu neslo džbánky a odstrčíc podomka, vyběhl z mázhauzu. Miruš sice nepochopil, oč kráčí, ale vydal se za ním. Písař Jiřík ještě chvíli seděl, nežli se těžkopádně postavil a podíval se na hostinského. Potom dodal tiše:

"Zdá se, že bude o mnicha méně, nebo si král bude shánět nového komořího!"

Zdeněk a Miruš se hnali uličkou vedoucí k Rožmberkovu domu a po chvíli už spatřili hlouček postávajících. Zdeněk hledal očima ještě za běhu Petra, ale Rožmberk tu nebyl, jen měšťtí biřící a dva zvědaví měšťané, kteří se zde náhodně připlteli. Ve tmě na zemi leželo tělo. Zdeněk se sklonil a po hmatu poznal, že mrtvý má na sobě mnišskou kápi a když ji odhrnul, spatřil i jizvu.

"Daleko jsi neutekl!"

Pomyslně si a všimnul si na krku něčeho lesklého, vzal to do dlaně. Byl to podivný přívěsek snad z mědi, více Zdeněk nestačil zaregistrovat, neboť přes něj padl stín a jeden ze strážů se zeptal:

"Co jsi zač, nevidíš, že už to má odbyto?"

Zdeněk se otočil:

"Jsem hejtman pana z Rožmberka! Co se tu stalo?"

Biřic pokrčil rameny:

"Vím já? Tenhle napadl pana komořího, ale dostal, co si zasloužil!"

"Kde je pán z Růže?"

"Utíkal směrem k hradu."

Petr z Rožmberka po strmé cestě ve tmě několikrát klopýtl a upadl. Srdce mu divoce bušilo a po boku mu stékala krev. Po celém těle cítil horkost a zdálo se mu, že každým okamžikem omdlí. Konečně se jeho ruce zachytily spuštěné mříže v bráně hradu. Zavřel oči, aby se chvíli vzpamatoval a do skutečnosti jej probral až hrubý vojácký hlas:

"Co tu chceš?"

Strážný se přiblížil a ve světle louče poznal Petra z Rožmberka, hlas se změnil:

"To jsi Ty, pane komoří?"

Petr se vzpamatoval:

"Otevři, dělej!"

Strážný ho chvíli nerozhodně pozoroval a z přítmí se přiblížil jeho druh, nežli konečně řekl:

"Pane komoří, přece víš, že bez svolení purkrabího nemůžu."

Petr se zachvěl náhlou bolestí a rukou si sáhl na zraněný bok. Ztratil už mnoho krve, a jestli omdlí, je všechno ztraceno. Druhý zbrojnoš se naklonil a tiše šeptl:

"Je opilý! Nevidíš, že se sotva drží na nohou?"

Petr se vzpamatoval a rozkřikl se:

"Zavolej pana Oldřicha, ale rychle! Řekni, že v sázce je život krále!"

"Ale pan z Lichtenburka už určitě spí a budit ho..."

Petr se vzteky málem roztrhl:

"Ty skopová hlavo, nerozumíš nebo co? Nechám Tě pověsit za nohy z hradby, Ty tupče!"

Druhý zbrojnoš zabručel tiše:

"Dělej, co říká. Dojdi pro pana Oldřicha, ať si to vyřídí sám."

Petr opřel hlavu o mříž a zatnul zuby, držel se jen silou vůle a teď ztratil na chvíli vědomí.

Probralo ho vzteklé nadávání a blížící se kroky. Zvedl hlavu a zavolal:

"Pane Oldřichu, rychle, chtějí zabít krále!"

Oldřich z Lichtenburka, purkrabí Pražského hradu, se na něj pozorně podíval:

"Zbláznil ses anebo jsi opilý?"

Petr k němu přes mříž prostrčil ruku, kterou si ještě před chvílí držel bok. Byla celá vlhká od krve:

"A tohle je snad víno?"

Oldřich ve světle louče poznal, oč se jedná a rychle se otočil:

"Zbud'te všechny chlapy a otevřete!"

Petr netrpělivě čekal, nežli se mříž zvedne a ihned na to vpadl dovnitř a těžce se opřel o rameno pána z Lichtenburka:

"Chtěl mne na ulici zabít nějaký chlap. V posledním tažení blábolil, že zabijí krále! Musíme se podívat za Jeho Milostí a doufat, že už není pozdě!"

Bouchání na dveře královské komnaty pozdě večer a vzrušeně hlasy vyrušily krále Jana ze spánku. Chvíli se rozespale vzpamatoval, ale hlas Oldřicha z Lichtenburka byl naléhavý:

"Milosti, otevřete, je tu pán z Růže!"

Eliška se na druhé straně postele probrala k životu a trochu vystrašeně zašeptala:

"Co se to děje?"

Král Jan popadl několik svršků a rychle je na sebe navlékl, zatímco ona ho uchopila za ruku:

"Počkej, kdo ví..."

"Klid, drahá!"

Šeptl a vytáhl z opasku pověšeného přes židli u postele meč.

Královna se začala zahalovat do huňaté kožešiny a on jen krátce prohodil:

"Kdyby se dělo cokoliv, nevycházej na chodbu!"

Snažil se o velitelský tón, ale hlas mu ještě přeskočil. Přece jen si nebyl jistý, a v hlavě mu vířily myšlenky na zavražděného Václava třetího.

Přesto zmužile odsunul zástrčku a otevřel dveře. Ti dva zůstali stát na prahu a vypadali dost vyplašeně. Nasadil povýšený výraz a krátce křikl. Tentokrát si dal záležet, aby jeho hlas nepřeskočil:

"Co se tu děje?"

Oldřich se teď zaraženě odmlčel a Petr, namáhavě se opírající o zeď, zašeptal:

"Milosti, mám obavy, že..."

Petr se odmlčel a tvář se mu stáhla nečekanou bolestí. Král zakroutil hlavou:

"Pane z Růže, co je Ti? Potácíš se tu jako opilec."

Jan Lucemburský se podíval na purkrabího:

"Tak co se děje, nebo jste mne vzbudili jen tak?"

"Totiž, pán z Růže... Milosti... někdo prý ho..."

Oldřich se zakoktal a díval se za záda krále, kde se objevila i královna Eliška a rozhodným hlasem se zeptala:

"Co vás to napadlo! Vy jste snad vypili přes míru nebo jste se zbláznili. Pánové, je noc!"

V té chvíli se Petr skácel k zemi a Oldřich vyhrkl:

"Je raněný! Někdo jej pobodal na ulici a prý chtějí zabít i krále, proto jsem zburcoval všechny stráže..."

Odelin z Wildenšteina vešel nečekaně do komnaty k Doubravce. Dívka se na něj překvapeně podívala a zůstala ho ostražitě pozorovat. Ta, která jí sloužila, jí vyprávěla hrozné věci o tomto podivínovi a teprve potom si plně uvědomila, v jakých rukou se ocitla. Teď už z něj měla strach, i když jí nikdy neublížil.

Pán hradu začal zlostně přecházet po pokoji a ona se na něj dívala s rostoucími obavami. Konečně se zastavil a pohlédl na ni:

"Co jsi měla s Rožmberkem?"

Chvíli ho zaraženě sledovala, nežli zakroutila hlavou:

"Nerozumím Ti, pane!"

Jeho reakce ji vyděsila. Skočil k ní a stiskl jí ruku v zápěstí:

"Jsi milenka Petra z Rožmberka?"

Zatřásl s ní:

"Mluv! Proč po Tobě tolik pátrá? To přece není jen tak?"

Přestože byla vyděšená, zmožila se k obraně a vytrhla svou ruku z jeho, zlobně zasyčíc:

"Neznám ho!"

Odelin ji chvíli sledoval a potom se usmál a kupodivu klidně pronesl:

"Milosti, vzpomeň si, že tenkrát, když jsme Tě sem vezli, jsi řekla jeho jméno."

To, že ji začal oslovovat jako královnu, ji poněkud uklidnilo. Už si na tu podivnou hru zvykla:

"Byl na Jezevčí tvrzi jen jednou, to už jsem Ti řekla, pane. Já skutečně viděla pána z Růže jenom jednou v životě."

Odelin pooděšel a posadil se ke stolu:

"Dobrá, věřím Ti. Rožmberk byl odjakživa blázen."

Přešla ke stolu a posadila se naproti němu:

"Co se vlastně děje?"

Odelin si přejel zamyšleně po čele a pak se na ni podíval:

"Tvůj otec byl u královny a ta pověřila Petra z Rožmberka, aby Tě vypátral."

Ta zpráva jí silně rozbušila srdce! Po dlouhé době slyšela zmínku o svém otci a teď už také věděla, že se po ní pátrá. Sevřela rty, aby neprozradila, jak jí to vzrušilo a potom se naoko lhostejně zeptala:

"Jak mě může najít, nikdo přece neví, kde jsem."

Odelin pokýval hlavou:

"Je chytrý! Chytrý až běda a nebezpečný, prý už ví hodně. Nechce se mi však věřit, že by byl tak daleko. Ale opatrnosti nikdy nezbývá."

Nasucho polkla, protože Odelin se tvářil výhrůžně a zeptala se:

"Co s tím budete dělat?"

Odelin vstal ze židle:

"Nejspíš ho pošleme na onen svět."

Drsně se usmál a ona vyděšeně šeptala:

"Nejvyššího komořího království?"

Odelin se jí pátravě podíval do očí:

"A co sis myslela? Ví příliš mnoho, příliš mnoho!"

První, co Petr ucítil, byla hluboká prázdnota a tma. Teprve pak ucítil tlak na boku a bolest. Víčka měl jako z olova a když je konečně otevřel, udeřilo jej do nich prudké světlo. Díval se do otevřeného okna, kterým sem proudil čerstvý, teplý vzduch. Slunce bylo přímo naproti němu a nějakou chvíli ho oslňovalo, nežli pootočil hlavu a pohlédl do tváře, která se ocitla v jeho zorném poli. Byla to dívka a Petr nejasně zaregistroval, že ji odněkud zná, ale nemohl si vzpomenout. Jakoby se mu paměť vracela jen zvolna.

Dívka se přívětivě usmála a promluvila. Její hlas zněl zvláštním zvonivým tónem:

"Už ses vzpamatoval, pane Petře?"

Teprve nyní se upamatoval. Je to panna z Dubé, jedna z dívek tvořících družinu královny Elišky Přemyslovny. Nejasně si uvědomil, že je doma ve své posteli, ale co tady dělá ona? Začalo se mu vybavovat, jak pádil nocí k hradu a znovu jakoby viděl planoucí oči mnicha s jizvou a slyšel jeho hlas, který ohlašoval smrt krále. Rychle sebou škubl, nemohl si totiž vzpomenout, co bylo potom:

"Král...chtěli..."

Dívka se nad něj naklonila:

"Klid, pane z Růže. Král i královna jsou v bezpečí! Nemáš se čeho bát. Vrah asi lhal, když Ti to říkal, chtěl tě zmást."

Petr si znovu vybavil onu větu, "*zavraždili krále*", slyšel to znovu a najednou pochopil a zašeptal:

"Jsem hlupák! Zavraždili, mělo mě to trknout. Zavraždili a ne, *chtějí zavraždit*."

Dívka ho chvíli sledovala nechápavě a potom se zeptala nesměle:

"Co říkáš, pane?"

Mírně se usmál:

"To nic, jen se mi v hlavě rozsvítilo. Budu se muset Jejich Milostem omluvit."

Jakoby si to uvědomil až nyní, zeptal se:

"Co Ty tu vlastně děláš, panno Kedruto?"

Znepokojení jí z tváře zmizelo a ona hned rozehrála zvláštní zvonkovou hru svého hlasu:

"Jsem tu na příkaz královny. Její Milost mne pověřila, abych Tě ošetřovala."

Když mlčel, dokončila tiše:

"Ranhojič říká, že Tvé zranění se hojí velmi dobře! Brzy budeš v pořádku, pane Petře."

